РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми състав)

6 май 2009 година*

По дело T-122/04

Outokumpu Oyj, установено в Espoo (Финландия),

Luvata Oy, по-рано Outokumpu Copper Products Oy, установено в Espoo,

представлявани от г-н J. Ratliff, barrister, адв. F. Distefano и адв. J. Luostarinen, avocats,

жалбоподатели,

* Език на производството: английски.

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н É. Gippini Fournier, в качеството на представител,

ответник,

с предмет, от една страна, искане за отмяна или намаляване на размера на глобата, наложена на жалбоподателите на основание член 2, буква б) от Решение C (2003) 4820 окончателен на Комисията от 16 декември 2003 година относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/E-1/38.240 — Тръби за промишлени цели), и от друга страна, насрещно искане на Комисията за увеличаване на размера на глобата,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н S. Papasavvas и г-н N. Wahl (докладчик), съдии,

секретар: г-жа C. Kantza, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 март 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Outokumpu Oyj е листвано на борсата дружество със седалище в Espoo (Финландия), което е главно дружество на група от дружества в целия свят, извършващи дейност по-специално в производството на основни метали, стомана, продукти от мед и в технологиите за тяхното производство. Към момента на настъпване на фактите Outokumpu притежава 100 % от Luvata Oy (по-рано Outokumpu Copper Products Oy), което произвежда по-специално медни тръби за промишлени цели (Outokumpu и Luvata ще бъдат наричани по-нататък общо „Outokumpu“ или „жалбоподателите“).

2 Вследствие на изпратена от Mueller Industries Inc. информация през март 2001 г. Комисията извършва внезапни проверки в помещенията на дружествата KME Germany AG (по-рано KM Europa Metal AG), KME France SAS (по-рано Tréfimétaux SA), KME Italy SpA (по-рано Europa Metalli SpA) (наричани по-нататък всички заедно „групата KME“), Wieland-Werke AG (наричано по-нататък „Wieland“) и на жалбоподателите на основание член 14 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 година — Първи регламент за прилагане на членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ 13, 1962 г., стр. 204; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 3).

3 На 9 април 2001 г. Outokumpu отправят до Комисията предложение за сътрудничество въз основа на Известието на Комисията относно освобождаването от глоби или намаляването на техния размер по преписки във връзка с картели (ОВ C 207, 1996 г., стр. 4) (наричано по-нататък „Известие относно сътрудничеството от 1996 г.“). На 30 май 2001 г. жалбоподателите подават паметна записка по този въпрос.

4 В отговор на отправено през юли 2002 г. от Комисията до група KME и до Wieland искане за информация на основание член 11, параграф 2 от Регламент № 17, на 30 септември 2002 г. Wieland изразява желание да се ползва от прилагането на Известието относно сътрудничеството от 1996 г.

5 В отговор на същото искане за информация на 15 октомври 2002 г. групата KME изразява своето желание да се ползва от прилагането на посоченото Известие относно сътрудничеството от 1996 г.

6 След като провежда разследване, включващо допълнителни проверки в помещенията на Outokumpu и на групата KME, участва в събрания с представители на Outokumpu, на групата KME и на Wieland, както и след като отправя през юли 2003 г. искане за допълнителна информация на основание член 11 от Регламент № 17 до групата KME и до Wieland, Комисията започва процедура за установяване на нарушение и приема изложение на възраженията, адресирано до групата KME, до Wieland и до Outokumpu. Тъй като предприятията адресати се отказват от провеждането на изслушване, такова не е организирано.

7 На 16 декември 2003 г. Комисията приема Решение C (2003) 4820 окончателен относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (преписка COMP/E-1/38.240 — Тръби за промишлени цели) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чието резюме е публикувано в *Официален вестник на Европейския съюз* на 28 април 2004 г. (ОВ L 125, стр. 50).

8 От обжалваното решение е видно, че към края на 80-те години производителите, организирани в сдружение за качеството на тръбите, използвани в сектора на климатичните и хладилни инсталации (Cuproclima Quality Association, наричано по-нататък „Cuproclima“), сред които производители е и жалбоподателят, включват в обхвата на своето сътрудничество и въпросите на конкуренцията.

9 Събранията, които Cuproclima провеждало два пъти годишно, редовно били повод след изчерпване на официалния дневен ред да се обсъждат и определят цени, както и други търговски условия, приложими към тръбите за промишлени цели. Тези противоречащи на правилата на конкуренцията събрания завършвали с осъществяване на двустранни контакти между съответните предприятия. Последните определяли целеви цени, както и други търговски условия относно тръбите за промишлени цели, координирали покачвания на цените, подялба на клиенти и пазарни дялове и осъществявали надзор върху прилагането на антиконкурентните си споразумения, от една страна, като определяли водещи за пазарите, и от друга, като обменяли поверителна информация.

10 Обжалваното решение съдържа по-конкретно следните разпоредби:

„Член 1

Следните предприятия са нарушили разпоредбите на член 81, параграф 1 [ЕО], а считано от 1 януари 1994 г. и разпоредбите на член 53, параграф 1 от Споразумението за ЕИП, участвайки през посочените периоди във всички споразумения и съгласувани практики за определяне на цените и подялба на пазарите в сектора на тръби за промишлени цели:

а) [Wieland] от 3 май 1988 г. до 22 март 2001 г.;

б) Outokumpu [...] самостоятелно от 3 май 1988 г. до 30 декември 1988 г. и солидарно с [Luvata] от 31 декември 1988 г. до 22 март 2001 г.;

в) [Luvata] от 31 декември 1988 г. до 22 март 2001 г. (солидарно с Outokumpu […]);

г) [KME Germany] самостоятелно от 3 май 1988 г. до 19 юни 1995 г. и солидарно с [KME France] и [KME Italy] от 20 юни 1995 г. до 22 март 2001 г.;

д) [KME Italy] солидарно с [KME France] от 3 май 1988 г. до 19 юни 1995 г. и солидарно с [KME Germany] и [KME France] от 20 юни 1995 г. до 22 март 2001 г.;

е) [KME France] солидарно с [KME Italy] от 3 май 1988 г. до 19 юни 1995 г. и солидарно с [KME Germany] и [KME Italy] от 20 юни 1995 г. до 22 март 2001 г.

Член 2

За посочените в член 1 нарушения се налагат следните глоби:

а) [Wieland]: 20,79 милиона евро;

б) Outokumpu […] и [Luvata] солидарно: 18,13 милиона евро;

в) [KME Germany], [KME France] и [KME Italy] солидарно: 18,99 милиона евро;

г) [KME Germany]: 10,41 милиона евро;

д) [KME Italy] и [KME France] солидарно: 10,41 милиона евро.“ [неофициален превод]

11 На първо място, по отношение на определянето на началния размер на глобата Комисията счита, че нарушението, което основно се състои в определяне на цени и подялба на пазари, само по себе си има характер на много сериозно нарушение (съображение 294 от обжалваното решение).

12 За да определи тежестта на нарушението, Комисията взема предвид и факта, че картелът е засегнал цялата територия на Европейско икономическо пространство (ЕИП) (съображение 316 от обжалваното решение). Освен това Комисията разглежда действителните последици от нарушението и констатира, че картелът е „оказал последици върху пазара като цяло“ (съображение 314 от обжалваното решение).

13 Накрая, отново във връзка с определяне на тежестта на нарушението Комисията взима предвид факта, че пазарът на медни тръби за промишлени цели представлява важен сектор, чиято стойност е оценена на 288 милиона евро в рамките на ЕИП (съображение 318 от обжалваното решение).

14 Предвид всички посочени обстоятелства Комисията приема, че разглежданото нарушение трябва да се счита за много сериозно (съображение 320 от обжалваното решение).

15 На второ място, Комисията третира различно съответните предприятия, като отчита ефективния икономически капацитет на всяко от тях за нанасяне на значителни вреди на конкуренцията. В това отношение Комисията изтъква наличието на разлика между притежаваните на пазара на тръби за промишлени цели в ЕИП пазарни дялове, от една страна, от групата KME, лидер на пазара в ЕИП с [*поверително*] [1] % пазарен дял, и от друга страна, жалбоподателите и Wieland, притежаващи съответно [*поверително*] % и 13,4 % пазарен дял. Предвид тази разлика началният размер на наложената на жалбоподателите и на Wieland глоба е определен на 33 % от размера на глобата, наложена на групата KME, т.е. 11,55 милиона евро за Outokumpu и за Wieland и 35 милиона евро за групата KME (съображения 322, 323 и 326—328 от обжалваното решение).

16 На трето място, за да отговори на необходимостта от определяне на глобата на ниво, което да гарантира възпиращ ефект, Комисията увеличава с 50 % началния размер на наложената на Outokumpu глоба, която по този начин достига 17,33 милиона евро, като приема, че световният оборот на Outokumpu от над 5 милиарда евро показва, че техният размер и икономическа мощ позволяват увеличението (съображение 334 от обжалваното решение).

17 На четвърто място, Комисията квалифицира продължителността на нарушението, осъществявано от 3 май 1988 г. до 22 май 2001 г., като „за дълъг период“. Поради това Комисията приема за подходящо да увеличи началния размер на наложените на съответните предприятия глоби с 10 % за всяка година участие в картела. Следователно началният размер на наложената на жалбоподателя глоба е увеличен със 125 %, вследствие на което основната сума на глобата е определена на 38,98 милиона евро (съображения 338, 342 и 347 от обжалваното решение).

18 На пето място, с оглед на отегчаващи обстоятелства основната сума на наложената на Outokumpu глоба е увеличена с 50 %, с мотива че тези дружества са виновни за извършването на повторно нарушение, тъй като били адресат на

1 — Заличени поверителни данни.

Решение 90/417/ЕОВС на Комисията от 18 юли 1990 година относно производството по член 65 [ВС] във връзка със споразумение и съгласувани практики на европейските производители на плосковалцувани продукти от неръждаема стомана (ОВ L 220, стр. 28) (съображение 354 от обжалваното решение).

19 На шесто място, с оглед на смекчаващи обстоятелства Комисията изтъква, че без съдействието на Outokumpu би могла да установи наличието на нарушение само за период от четири години и поради това намалява основната сума на глобата им с 22,22 милиона евро, така че основата сума да съответства на глобата, която би им била наложена за такъв период (съображение 386 от обжалваното решение).

20 На седмо и последно място, въз основа на дял Г от Известието относно сътрудничеството от 1996 г. Комисията намалява размера на глобите с 50 % за Outokumpu, с 20 % за Wieland и с 30 % за групата KME (съображения 402, 408 и 423 от обжалваното решение).

Производство и искания на страните

21 На 29 март 2004 г. жалбоподателите подават настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

22 След промяна на съставите на Първоинстанционния съд съдията докладчик е включен в осми състав, на който впоследствие е разпределено настоящото дело.

23 В писмената си дуплика Комисията иска увеличаване на размера на наложената на жалбоподателите глоба, с мотива че в писмената си реплика те поставят отново под въпрос някои факти, които не са били оспорени в административната процедура. Първоинстанционният съд приканва жалбоподателите да представят своите становища по това насрещно искане, което те правят в определения срок.

24 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (осми състав) решава да започне устната фаза на производството и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от неговия процедурен правилник, приканва страните да представят някои документи и им поставя писмени въпроси, на които те отговарят в определения срок.

25 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 5 март 2008 г. По време на него жалбоподателите потвърждават желанието, което вече са изразили в становищата си по доклада за съдебното заседание, да се откажат от два от доводите, изложени в рамките на правното основание, изведено от погрешно констатирана повторност на нарушението, които доводи се отнасят до значението на предварителна имуществена санкция и до ограничението във времето на правомощието на Комисията да констатира повторност на нарушението по настоящия случай.

26 Жалбоподателите молят Първоинстанционния съд:

— да отмени или да намали глобата, наложена по член 2, буква б) от обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

27 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да увеличи размера на наложената на жалбоподателите глоба,

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски.

28 С писмо от 1 април 2008 г. жалбоподателите заявяват, че оттеглят трето си правно основание, изведено от погрешно увеличение с 50 % на размера на глобата с възпираща цел. С определение от 23 април 2008 г. Първоинстанционният съд решава да възобнови устната фаза на производството съгласно член 62 от своя процедурен правилник и съгласно член 64 от същия решава да включи в преписката по делото горепосоченото писмо. С писмо от 5 май 2008 г. Комисията представя своето становище по посоченото оттегляне.

29 Устната фаза на производството приключва на 2 юни 2008 г.

От правна страна

30 В подкрепа на настоящата жалба жалбоподателите изтъкват две правни основания, изведени съответно от погрешно увеличаване на размера на глобата с оглед на повторност на нарушението и от несъответстваща на размера на засегнатия от нарушението пазар оценка с цел определяне на началния размер на глобата.

31 В самото начало следва да се напомни, от една страна, че от съображения 290—387 от обжалваното решение е видно, че поради нарушението глобите са наложени от Комисията на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17, и от друга страна, че макар в обжалваното решение Комисията да не се позовава изрично на Насоките относно метода за определяне на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17 и член 65, параграф 5 [ВС] (ОВ C 9, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 69, наричани по-нататък „Насоките“), тя със сигурност е определила размера на глобите в съответствие с предвидената в тях методология.

32 Независимо че не могат да се разглеждат като правна норма, Насоките съдържат правило за поведение, пояснящо практиката, която трябва да се следва, от което в конкретен случай Комисията не може да се отклони, без да се обоснове (вж. Решение на Съда от 18 май 2006 г. по дело Archer Daniels Midland и Archer Daniels Midland Ingredients/Комисия, C-397/03 P, Recueil, стр. I-4429, точка 91 и цитираната съдебна практика).

33 Следователно в рамките на контрола за законосъобразност на наложените с обжалваното решение глоби Първоинстанционният съд следва да провери дали Комисията е упражнила правото си на преценка съгласно изложения в Насоките метод и ако установи, че се е отклонила от него, да провери дали това отклонение е оправдано и надлежно мотивирано. В това отношение е важно да се изтъкне, че Съдът е потвърдил валидността, от една страна, по принцип на самите Насоки, и от друга страна, на установения с тях метод (Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точки 252—255, 266—267, 312 и 313).

34 Произтичащото от приемането на Насоките самоограничаване на правото на преценка на Комисията всъщност не е несъвместимо със запазването на широка свобода на преценка на Комисията. Насоките съдържат различни възможности за гъвкавост, които позволяват на Комисията да упражни дискреционните си правомощия в съответствие с разпоредбите на Регламент № 17, както ги тълкува Съдът (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 33 по-горе, точка 267).

35 Освен това в области като определянето на размера на глоба, наложена на основание член 15, параграф 2 от Регламент № 17, в които Комисията разполага със свобода на преценка, например по отношение на процента на увеличение с оглед повторност на нарушението, контролът за законосъобразност на тази преценка се свежда до контрол дали не е налице явна грешка в преценката (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 18 юли 2005 г. по дело Scandinavian Airlines System/Комисия, T-241/01, Recueil, стр. II-2917, точки 64 и 79).

36 Освен това свободата на преценка на Комисията и границите, които тя ѝ е определила, по принцип не засягат упражняването на пълната юрисдикция на общностния съд (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 2004 г. по дело JFE Engineering и др./Комисия, T-67/00, T-68/00, T-71/00 и T-78/00, Recueil, стр. II-2501, точка 538), даваща му право да отмени, намали или увеличи размера на наложената от Комисията глоба (вж. в този смисъл Решение на Съда от 8 февруари 2007 г. по дело Groupe Danone/Комисия, C-3/06 P, Сборник, стр. I-1331, точки 60—62, Решение на Първоинстанционния съд от 21 октомври 2003 г. по дело General Motors Nederland и Opel Nederland/Комисия, T-368/00, Recueil, стр. II-4491, точка 181).

По първото правно основание, изведено от погрешно увеличаване на размера на наложената на жалбоподателите глоба с оглед повторност на нарушението

Доводи на страните

37 Жалбоподателите напомнят, че на основание на отегчаващи обстоятелства Комисията е увеличила размера на наложената на Outokumpu глоба с 50 %, с мотива че тези дружества са признали, че са извършили повторно нарушение, тъй като са били замесени и в случая с неръждаемата стомана, по който е прието Решение 90/417.

38 Жалбоподателите считат, че като е увеличила размера на глобата с оглед на повторност на нарушението, Комисията е нарушила член 15, параграф 2 от Регламент № 17, Насоките, предвиденото в член 253 ЕО задължение за мотивиране, както и общия принцип на равно третиране. Освен това Комисията допуснала явна грешка в преценката на релевантните факти. В това отношения те излагат следните оплаквания.

39 Първо, жалбоподателите поддържат, че разглежданото нарушение не би могло да представлява случай на повторност на нарушение, тъй като първото нарушение е по Договора за ЕОВС, докато разглежданият картел е санкциониран по силата на Договора за ЕО.

40 Второ, жалбоподателите считат, че двете нарушения не са от един и същи вид. Комисията нарушила Насоките, както и произтичащото от Решение на Първоинстанционния съд от 11 март 1999 г. по дело Thyssen Stahl/Комисия (T-141/94, Recueil, стр. II-347) понятие за повторност на нарушението, тъй като за да определи дали двете нарушения са от един и същи вид, взела предвид единствено характера на разглежданите нарушения (определяне на цени, на квоти и подялба на пазари), пренебрегвайки напълно контекста, в който те били извършени. Според жалбоподателите подходът на Комисията бил твърде формалистичен. При разглеждане на въпроса за повторността на нарушението Комисията трябвало да вземе предвид конкретните обстоятелства, свързани с установеното с Решение 91/417 нарушение, още повече че тези обстоятелства ясно личали от посоченото решение.

41 В това отношение жалбоподателите се позовават едновременно на Решение 90/417 и на преписката на Комисията по този случай, както и на други свързани с тях документи. Тези елементи показвали, че случаят с неръждаемата стомана бил резултат от липса на координация между търговската политика и политиката на конкуренция на Комисията. В този случай Outokumpu, в резултат на оказания върху дружествата, както и върху цялата индустрия натиск от страна на Комисията и на определени правителства в рамките на осъществяваната по това време търговска политика между Общността и Финландия, се присъединили „против волята си“ и „срещу собствените си интереси“ към ограничаващо конкуренцията споразумение, без да имат намерение да ограничават конкуренцията и като вярвали, че не действат в нарушение на член 65 ВС.

42 В този смисъл установеното с Решение 90/417 нарушение не било обикновено и било довело до установяването на контакти между Комисията и националните органи с цел намирането на законно разрешение за преодоляване на кризата, засегнала стоманения сектор на общностно равнище, докато разглежданото по

дадения случай нарушение било обикновено и се отнасяло до извършени умишлено и без знанието на Комисията действия, с които жалбоподателите се стремили да защитят свои собствени търговски интереси.

43 Жалбоподателите отбелязват също че в нарушение на член 253 ЕО Комисията не дала подобаващо обяснение за причината, поради която въпреки тези специални обстоятелства следвало да увеличи размера на глобата поради повторност на нарушението.

44 Жалбоподателите твърдят също че фактът, че в приетите след Решение 90/417 решения Комисията не е увеличила поради повторност на нарушението размера на глобите, наложени на останалите дружества, замесени в случая с неръждаемата стомана, потвърждавал, че посоченият случай бил толкова специфичен, че не можело да се очаква жалбоподателите да го възприемат като релевантно предупреждение във връзка със санкционираното в обжалваното решение нарушение.

45 Жалбоподателите твърдят, че при всички условия и с оглед на конкретните обстоятелства по случая с неръждаемата стомана увеличаването с 50 % на размера на наложената в настоящия случай глоба е несъразмерно. Според тях едно неумишлено нарушение би следвало да доведе до по-малък процент на увеличение поради повторност на нарушението. В подкрепа на това твърдение жалбоподателите се позовават и на няколко по-ранни решения на Комисията, в които увеличаването на размера на глобите поради повторност на нарушението било по-малко.

46 Накрая, според жалбоподателите фактът, че от решение, с което не се налага никаква глоба, Комисията преминава към решение, с което се налага увеличена поради повторност на нарушението глоба, нарушавал принципа на пропорционалност.

47 Комисията иска това правно основание да бъде отхвърлено. Освен това тя отбелязва, че за пръв път в писмената си реплика жалбоподателите се позовавали на нарушение на принципа на равно третиране предвид практиката на Комисията по вземане на решения в областта на увеличаването на глобите с оглед на повторност на нарушението и че следователно този довод трябвало да бъде обявен за недопустим.

Съображения на Първоинстанционния съд

48 На първо място, що се отнася до твърдението за непълнота на мотивите, следва да се напомни, че според постоянната съдебна практика мотивите на едно индивидуално решение трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол.

49 Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали те отговарят на изискванията на член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста на разглеждания акт, но и на контекста, в който той е приет, както и на всички правни норми, уреждащи съответната материя (вж. Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63 и цитираната съдебна практика).

50 Що се отнася до определянето на глоби за нарушение на правото на конкуренция, условията за съществено процесуално изискване, каквото представлява задължението за мотивиране, са изпълнени, когато Комисията посочи в решението си обстоятелствата при преценката, които са ѝ дали възможност да определи тежестта и продължителността на нарушението (вж. Решение на Съда от

15 октомври 2002 г. по дело Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Recueil, стр. I-8375, точка 463 и цитираната съдебна практика).

51 В настоящия случай в обжалваното решение Комисията изтъква, че двете нарушения са от еднакъв характер, тъй като се отнасят до определянето на квоти и на цени с цел контрол на производството и подялба на пазари (съображение 353). Освен това тя твърди (съображение 352), че „е налице повторност на нарушението, когато предприятие, което в миналото вече е било адресат на решение на Комисията като участник в нарушение, впоследствие е признато за отговорно за друго нарушение от същия вид. Такова решение има за цел не само да задължи предприятието да преустанови нарушението, но и да го предупреди и да го възпре от извършване на подобни нарушения в бъдеще, дори ако по една или друга причина не е наложена глоба“. [неофициален превод] По-конкретно Комисията посочва (съображение 354), че „[ф]актът, че Outokumpu са продължили нарушението си в сектора на тръбите за промишлени цели, след като с решение на Комисията са получили разпореждане да преустановят нарушението си в сектора на неръждаема стомана, очевидно показва, че първото решение не е имало достатъчен възпиращ ефект върху поведението на Outokumpu на пазара. Поради това в настоящия случай е необходимо да се увеличи размерът на глобата, за да се гарантира действително възпиращ ефект в бъдеще“. [неофициален превод] Следователно Комисията е мотивирала надлежно решението си да увеличи размера на глобата с оглед на повторност на нарушението.

52 На второ място, що се отнася до възражението за липса на процесуална предпоставка, повдигнато от Комисията, следва да се отбележи, че в рамките на настоящото правно основание жалбоподателите всъщност не са се позовали изрично на нарушение на принципа на равно третиране.

53 От съдебната практика, както и от член 21 от Статута на Съда и от член 44 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, е видно обаче, че жалбоподателят не е длъжен да цитира членовете от Договора или общите принципи на правото, на които се позовава. Достатъчно е фактите, правните

основания и исканията на жалбоподателя да бъдат посочени в жалбата, така че Комисията да може да защити ефективно своите интереси и Първоинстанционният съд да упражни своя контрол (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 7 май 1991 г. по дело Jongen/Комисия, T-18/90, Recueil, стр. II-187, точка 13 и цитираната съдебна практика). Това изискване е изпълнено в настоящия случай, тъй като от жалбата е видно, че жалбоподателите определят като погрешно увеличаването с 50 % на размера на наложената им глоба, с оглед по-конкретно на приложените в по-ранни решения на Комисията проценти на увеличение поради повторност на нарушението.

54 Поради това всички оплаквания, изложени в подкрепа на настоящото правно основание, трябва да бъдат обявени за допустими.

55 На трето място, що се отнася до основателността на правното основание, следва да се напомни, че учредителните договори установяват единен правен ред, в рамките на който Договорът за ЕОАЕ представлява, а до 23 юли 2002 г. Договорът за ЕОВС е представлявал, lex specialis, дерогиращ lex generalis, какъвто е Договорът за ЕО (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 5 юни 2001 г. по дело ESF Elbe-Stahlwerke Feralpi/Комисия, T-6/99, Recueil, стр. II-1523, точка 102 и цитираната съдебна практика). Освен това от съдебната практика е видно, че забраната за картели е предвидена в две аналогични разпоредби, а именно член 81 ЕО и член 65 ВС, които независимо че са установени в два различни договора, се отнасят до едни и същи правни понятия (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд по дело Thyssen Stahl/Комисия, посочено в точка 40 по-горе, точки 269, 270 и 277, Решение на Първоинстанционния съд от 11 март 1999 г. по дело Unimétal/Комисия, T-145/94, Recueil, стр. II-585, точки 248 и 252 и Решение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2001 г. по дело Krupp Thyssen Stainless и Acciai speciali Terni/Комисия, T-45/98 и T-47/98, Recueil, стр. II-3757, точка 181).

56 Поради това следва да се приеме, че след като в съответствие с предоставената ѝ от общностния правен ред компетентност Комисията вече е установила с решение участието на дадено предприятие в картел, това решение може да послужи в рамките на ново решение, което има отношение към общностното право, за основа на преценката за склонността на това предприятие да нарушава общностните правила, свързани с картелите.

57 Впрочем по никакъв начин от Насоките не личи, че указанието, че трябва да е налице „продължаващо нарушаване [другаде в текста: „повторност на нарушение“] от същия вид, извършвано от същото предприятие/я“ следва да се разбира в смисъл, че за да констатира повторност на нарушение в рамките на прилагането на член 81 ЕО, Комисията не може да вземе предвид нарушенията, установени въз основа на Договора за ЕОВС. Напротив, от заглавието на Насоките е видно, че те се прилагат както при определянето на размера на глобите, налагани съгласно член 15, параграф 2 от Регламент № 17, така и на глобите, налагани на основание на член 65, параграф 5 ВС.

58 Що се отнася до довода, че особените обстоятелства, свързани с предишното нарушение, не позволявали на Комисията да приеме по отношение на жалбоподателите, че е налице повторност на нарушението, същият следва да бъде отхвърлен, тъй като от съдебната практика е видно, че понятието за повторност на нарушението предполага единствено установено предходно нарушение на общностното право на конкуренция (Решение по дело Groupe Danone/Комисия, точка 36 по-горе, точка 41).

59 В настоящия случай обаче от членове 1 и 4 от Решение 90/417 ясно личи, че Outokumpu са били предупредени, че със сключването на ценови споразумения и с подялбата на пазари и клиенти със своите конкуренти са нарушили общностното право на конкуренция и че трябва да се въздържат от повторното извършване на такива действия. Въпреки това от член 1 от обжалваното решение е видно, че впоследствие жалбоподателите са участвали в почти идентично нарушение.

60 Що се отнася до довода, че жалбоподателите били обект на дискриминация спрямо останалите предприятия, по отношение на които Решение 90/417 не било възприето като отегчаващо обстоятелство, следва да се подчертае, че фактът, че Комисията в своята по-ранна практика по вземане на решения е приела, че определени елементи не представляват отегчаващо обстоятелство за целите на определянето на размера на глобата, не означава сам по себе си, че тя е длъжна да направи същата преценка в последващо решение (вж. по аналогия Решение на Първоинстанционния съд от 25 октомври 2005 г. по дело Groupe Danone/Комисия, T-38/02, Recueil, стр. II-4407, точка 57).

61 От гореизложеното е видно, че Комисията не е допуснала грешка, като по отношение на жалбоподателите е констатирала повторност на нарушението.

62 Що се отнася до оплакванията срещу наложеното с обжалваното решение увеличение с 50 %, следва да се отбележи, че като определя процента на увеличение с оглед на повторност на нарушението, Комисията може да вземе предвид доказателствените факти, които са насочени към потвърждаване на склонността на съответното предприятие да се отклонява от правилата на конкуренция, включително времето, което е изтекло между разглежданите нарушения.

63 В настоящия случай трябва да се констатира, че към датата на приемане на Решение 90/417 — 18 юли 1990 г. — картелът, предмет на обжалваното решение, вече е започнал. Все пак независимо че с Решение 90/417 е установено почти идентично нарушение на правилата на конкуренцията от страна на жалбоподателите, същите решават да продължат участието си в новия картел. Това обстоятелство само по себе си обосновава възприетия в обжалваното решение процент на увеличение.

64 Вярно е, че жалбоподателите се позовават на редица обстоятелства, които са свързани с констатираното в Решение 90/417 нарушение и които са изрично упоменати в дял X, точка 12 от същото решение. Все пак тези обстоятелства, които без съмнение обосновават неналагането на глоба на жалбоподателите, се отнасят само до това решение и нямат никаква връзка със склонността на жалбоподателите да се отклонят от правилата на конкуренцията, считано от 18 юли 1990 г. Следователно те не могат да бъдат взети предвид при определяне на процента на увеличение на глобата за повторност на нарушението.

65 Що се отнася до довода, че жалбоподателите били обект на дискриминация спрямо останалите предприятия, по отношение на които установената повторност на нарушението не е довела до толкова голямо увеличение, колкото за жалбоподателите, следва да се подчертае, от една страна, че по-ранната практика

на Комисията при вземането на решения не служи за правна уредба на глобите в областта на конкуренцията (Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Michelin/Комисия, T-203/01, Recueil, стр. II-4071, точка 292), и от друга страна, че в рамките на Регламент № 17 Комисията разполага със свобода на преценка при определяне на размера на глобите, за да насочва поведението на предприятията към спазване на правилата на конкуренцията (Решение на Първоинстанционния съд от 29 април 2004 г. по дело Tokai Carbon и др./Комисия, T-236/01, T-239/01, T-244/01—T-246/01, T-251/01 и T-252/01, Recueil, стр. II-1181, точка 216) и за да може във всеки момент да адаптира равнището на глобите към нуждите на тази политика (Решение по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 33 по-горе, точка 169).

66 От гореизложеното следва, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приложила по отношение на жалбоподателите 50 % увеличение на размера на глобата с оглед на повторността на нарушението. Освен това Първоинстанционният съд не счита за необходимо при упражняване на пълната юрисдикция, с която разполага, да променя посочения процент.

По второто правно основание, изведено от несъответстващата на размера на засегнатия от нарушението сектор оценка за целите на изчисляването на началния размер на глобата

Доводи на страните

67 С второто правно основание жалбоподателите изтъкват, че като е оценила стойността на съответния пазар на 288 милиона евро, Комисията е завишила неговия размер, а оттам и тежестта на нарушението, което довело до налагането на прекомерна глоба.

68 Най-напред жалбоподателите отбелязват, че в сектора на тръби за промишлени цели общата цена на продуктите обикновено се формирала от цената на медта, основана на котировката на London Metal Exchange (Лондонска борса за метали, наричана по-нататък „LME“), и от разходите за преработка, които съответствали на добавената от производителя стойност (наричана по-нататък „марж при преработка“). Суровината, необходимата за производството на тръби за промишлени цели, се доставяла или от клиента, или от самия производител на тръби, който в такъв случай я фактурирал в общата цена.

69 Според жалбоподателите размерът на съответния пазар има важно значение за определяне на началния размер на глобата. Жалбоподателите твърдят поне че в настоящия случай Комисията е определила началния размер в зависимост от размера на съответния пазар.

70 Жалбоподателите твърдят, че като производители на тръби за промишлени цели не оказвали никакво влияние върху цената на основната суровина, а именно медта, която представлявала около две трети от заплащаната от техните клиенти крайна цена. В това отношение жалбоподателите напомнят, че цената на метала се определяла от ежедневните котировки на LME и че като се снабдявали с този метал те само следвали дадените им от купувачите на тръбите за промишлени цели указания. Така самите клиенти определяли цената на метала. Следователно цената на метала била само елемент, който следвало да бъде понесен от клиентите. В резултат на това действителната икономическа тежест на съответния пазар била сведена до маржа при преработка.

71 Като се позовават на гореизложеното, жалбоподателите поддържат, че Комисията трябвало да извади около две трети от общата цена на разглежданите продукти при оценката на размера на съответния пазар, което щяло да доведе до определяне на по-нисък начален размер на глобата. Жалбоподателите стигат до извода, че като пропуснала да приспадне цената на медта от оборота на съответния пазар, Комисията пренебрегнала икономическата реалност на пазара и определила начален размер на глобата, който бил прекомерен спрямо тежестта на нарушението.

72 Комисията иска повдигнатото от жалбоподателите правно основание да бъде отхвърлено. Освен това в писмената си дуплика Комисията настоява жалбоподателите да уточнят дали оспорват факта, че са участвали в нарушение, което засяга целия сектор на тръбите за промишлени цели. Комисията изтъква, че ако това действително е така, то това правно основание е недопустимо, тъй като не е повдигнато на етапа на жалбата. Освен това Комисията поддържа, че такова оспорване би я накарало да поиска от Първоинстанционния съд да увеличи размера на наложената на жалбоподателите глоба, тъй като те са ползвали намаление от 50 % от посочения размер, именно поради това че са декларирали, че не оспорват истинността на фактите, върху които Комисията е основала своите обвинения.

73 В писмените си становища по направеното от Комисията искане жалбоподателите изтъкват, че не оспорват, че са участвали в единно нарушение, включващо подялба на пазари и на клиенти, прилагането на система за водачество на съответния пазар, както и картели относно условията на доставка на тръби за промишлени цели. Освен това те признават, че нарушението засяга целия сектор на тръби за промишлени цели. Подчертават обаче, че нарушението не обхваща цените на медта.

Съображения на Първоинстанционния съд

74 Най-напред трябва да се констатира, че нито възражението за липса на процесуална предпоставка, нито насрещното искане на Комисията следва да бъдат разглеждани. Всъщност в своите становища относно искането на Комисията жалбоподателите ясно посочват, че признават, че нарушението засяга целия сектор на тръби за промишлени цели.

75 По същество е важно най-напред да се подчертае, че методологията, изложена в Насоките, които Комисията прилага в обжалваното решение (вж. точка 31 по-горе), отговаря на първоначалната логика, съгласно която общият начален размер на глобата, определен в зависимост от тежестта на нарушението, се изчислява в зависимост от характера на нарушението, от неговото действително отражение върху пазара, когато то може да бъде определено, и от размера на съответния географски пазар (точка 1 A, първа алинея от Насоките). Следователно общият начален размер на глобата е индивидуализиран за всеки участник, в зависимост по-специално от неговата големина.

76 Освен това за да определи началния размер на глобата, Комисията може, като все пак не е длъжна, да вземе предвид размера на засегнатия пазар (Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 2006 г. по дело BASF/Комисия, T-15/02, Recueil, стр. II-497, точка 134 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точки 149 и 150).

77 С оглед на тази съдебна практика е видно, че предпоставката на жалбоподателите — че размерът на съответния пазар сам по себе си е определящ фактор при преценката на тежестта на дадено нарушение и следователно при определяне на началния размер на глобата — не е основателна.

78 Все пак от обжалваното решение ясно произтича, че в конкретния случай Комисията е избрала да вземе предвид размера на пазара на тръби за промишлени цели в ЕИП при преценката си на тежестта на разглежданото нарушение. Макар че въз основа на характера на нарушението Комисията вече е приела, че то е „много сериозно“ по смисъла на нейните насоки (съображение 294), в обжалваното решение тя всъщност е определила тежестта на нарушението и следователно общия начален размер на глобата, като е взела предвид действителното отражение на картела върху пазара (съображения 295—314), географския обхват на съответния пазар (съображения 315—317) и факта, че

секторът, предмет на нарушението, е значителен пазар, чийто размер в ЕИП се оценява на 288 милиона евро (съображения 318 и 319).

79 Макар размерът на съответния пазар да е само един от елементите, които Комисията взима предвид в обжалваното решение, за да прецени тежестта на нарушението и общия начален размер на глобата, това не променя факта, че Комисията действително определя размера на глобата, като отчита този елемент. Следователно трябва да се отхвърли твърдението на Комисията, че ако цената на медта се приспадне от оборота на пазара, началният размер на наложената на жалбоподателите глоба нямало непременно да бъде по-малък от 11,55 милиона евро.

80 Поради това следва да се провери дали при преценката на размера на засегнатия пазар Комисията погрешно е взела предвид цената на медта.

81 В това отношение жалбоподателите твърдят, от една страна, че производителите на тръби за промишлени цели не могат да контролират цената на медта, тъй като тя се определя според LME, и от друга страна, че купувачите на тръби за промишлени цели сами решават на каква цена да придобият метала.

82 Трябва обаче да се констатира, че няма основателна причина, поради която оборотът на съответния пазар да следва да се изчислява, като се изключват определени производствени разходи. Както Комисията правилно изтъква, във всички промишлени сектори съществуват присъщи на крайния продукт разходи, върху които производителят не може да оказва влияние, но които въпреки това представляват съществен елемент от цялата му дейност и поради това не могат да бъдат изключени от оборота му при определяне на началния размер на глобата

(вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 март 2000 г. по дело Cimenteries CBR и др./Комисия, T-25/95, T-26/95, T-30/95—T-32/95, T-34/95—T-39/95, T-42/95—T-46/95, T-48/95, T-50/95—T-65/95, T-68/95—T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 и T-104/95, Recueil, стр. II-491, точки 5030 и 5031). Този извод не се оборва от факта, че цената на медта представлява съществена част от крайната цена на тръбите за промишлени цели, или от това, че рискът от колебания на цените на медта е по-голям, отколкото при другите суровини.

83 Следователно трябва да се заключи, че Комисията основателно е взела предвид цената на медта, за да определи размера на съответния пазар. Следователно второто правно основание също е неоснователно.

84 Поради това жалбата трябва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноски

85 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите са загубили делото, те следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Outokumpu Oyj и Luvata Oy да заплатят съдебните разноски.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Постановено в публично съдебно заседание в Люксембург на 6 май 2009 година.

Подписи